

Publicerad 2007-11-16 14:14 av @->---

skrev den här till ett svenska arbete för ett tag sen... tycker den är bra... (nej, den handlar inte om mig. inte egentligen)

De Djupaste Av Ärr

Tveksamheten lyser ur hennes klarblå ögon. Nästan motvilligt vänder hon sig mot spegeln och ser sig själv i ögonen. Hennes långa ljusa lockar är prydligt uppsatta i en knut, som mynnar ut i en lång fläta som faller ner över hennes rygg. Bara några få slingor har slitit sig loss och glidit ner på hennes bara axlar. Den långa ljusa klänningen svänger om hennes ben när hon rör på sig. Linnetyget är svalt mot hennes långa, slanka kropp. Hon fryser litet, trots sommarvärmens som ännu dröjer sig kvar i rummet. Hon är rädd. Man kan se rädslan lysa ur hennes ögon. Men ändå är hon bestämd, egentligen har hon nog redan fattat sitt beslut. Beslutet som alla har försökt påverka, beslutet som hon är för feg för att avstå ifrån. Ibland spelar det ingen roll att man har bestämt sig. Man kan vara lika tveksam ändå. Plötsligt tar hon ett steg framåt för att närmare granska sitt ansikte i spegeln. Försiktigt drar hon loss en lock från uppsättningen, och tvinnar den mellan sina fingrar en liten stund. Men snart släpper hon den igen, hon är för rastlös för att stå så stilla. Snabbt backar hon några steg från spegeln. Hon ser ut att vara så mycket äldre än sina arton år. Med långa och smidiga fingrar plockar hon upp sjalen som legat på pallen bakom henne. Försiktigt sveper hon den över sina bara axlar.

Solens sista strålar ger rummet ett behagligt sken. Den ljuva doften av sommarnatt fyller det stora och ljust luftiga rummet. Trots att sommaren egentligen börjar lida mot sitt slut så är ljuden från gatan nästan desamma som under en tidig sommarafton. Där nedifrån kan man ännu höra skrattande par som sitter vid någon uteservering och flätar samman sina fingrar. På avstånd hörs dunkande musik, någonstans där borta dansar lyckliga människor, människor som inte är som hon. Plötsligt känns lägenheten tom och ensam. Ändå verkar hon inte vilja lämna den. Kanske är det för den lilla trygghet som den alltid betytt för henne. Där inne finns ingen som ser på henne med konstiga blickar, ingen som dömer henne för den hon är. För ett ögonblick vill hon ångra sig igen. Med ett ryck vänder hon sig om och släpper ner sjalen på pallen igen. Med några långa kliv korsar hon rummet och sätter sig ner i en av de stora sofforna. Hon sluter ögonen och lutar sig bakåt.

”Så. Det är nu det måste göras. Jag kan inte sitta här längre. Jag borde resa mig upp. Feghet räddar ingen. Men ändå. Jag vet inte. Jag vill inte. Varför jag? Det kanske är mitt fel. Det är mitt fel. Klart att det är. Det är ingen annans beslut! Sluta skyll ifrån dig. Men jag orkar inte. Ensam. Så otroligt ensam. Vill vara ensam. Måste vara det.” Alla halvfärdiga tankar flyger genom hennes huvud. ”Är livet såhär? Det kanske ska vara så. Kanske är det jag som är fel. Klart att det är. Varför jag? Ensam. Så annorlunda. Jag är fel.” Allt det hon har fått höra under alla år flyger genom hennes huvud. Man hinner höra mycket under ett liv. Har man otur får man höra otroliga mängder saker som inte är sanna. Men om alla man möter berättar samma lögn... är den då sann? Men om den är det och det ändå efter arton år kommer någon och berättar att man är värdefull? Om den här personen råkar vara någon man litar så otroligt mycket på att man kan gå i bitar... är man fortfarande värdelös då? ”Jag orkar inte det här. Kan inte livet gå i en riktning? Värdelös. Eller värdefull? Hur fan ska jag veta det? Jag klarar inte av det här. Eller. Klart att jag gör. Jag kan. Jag måste. Fan!” En ensam tår faller ner för hennes vackra ansikte. Ett ansikte som visar spår av år av ensamhet. Spår som kommer finnas där resten av hennes liv. Sådana spår kan inte suddas ut. ”Idiot. Sluta gråta! Fan också. Det

här kommer gå åt helvete. Värdelös. Jag borde vara nöjd. Eller stolt. Eller... äsch! Jag orkar inte!” Plötsligt tar orden till tankarna slut.

En gäll signal bryter tystnaden. Det är telefonen som ringer. Hon öppnar ögonen igen och är för ett kort ögonblick inte riktigt medveten om var hon befinner sig. En stund sitter hon kvar och funderar på om hon ska svara eller inte. Det är sällan någon som ringer till henne, och egentligen vill hon inte prata med någon. Tillslut reser hon sig ändå upp för att lyfta på luren. En liten del av henne vet redan vem det är som ringer, den enda hon egentligen vill prata med. Eller kanske egentligen den enda hon inte vill prata med...

”Hallå?” säger hon lite tveksamt in i luren.

”Hej vännen.” det är en ung man som har ringt henne, en person i ungefär hennes egen ålder.

”Hur är det med dig?” frågar hon automatiskt, och vet att hon antagligen får ett lika automatiskt svar tillbaka.

”Jag lever och står upp...” säger han. Han använder samma fras som alltid när hon frågar. Ibland frågar hon igen, genom en annan fråga. Idag orkar hon inte uppringa den energin som skulle krävas av henne. Ändå ler hon mot luren, och känner att hon verkligen saknar honom.

”Hur är det med dig då gumman?” han har alltid pratat med henne som om hon antingen var tre år eller hans flickvän. Hon är antingen eller.

”Bra.” svarar hon snabbt. Lite för snabbt, och hon vet att han hört att någonting är fel. Men utan att ge honom chansen att fråga igen frågar hon;

”Ville du bara höra att jag lever, eller var det något mer?” hon försöker få till ett kort skratt, men misslyckas.

”Nja, det var länge sen jag såg dig, jag ville bara höra om du hade något för dig. Det vore kul att ses menar jag...” meningen verkar inte helt avslutad när han slutar tala. Istället för att svara förblir hon tyst, i väntan på att han ska fortsätta. Det gör han snart också.

”Kan vi inte ses någonstans?” han låter ovanligt enträgen, och för ett ögonblick så vet hon inte vad hon ska svara. Mikael är verkligen den enda som skulle kunna få henne att ändra sig nu. Ändå vill hon så hemskt gärna träffa honom. Även om det är han som har vänt hennes värld uppochnar genom att påpeka att vad alla sagt i alla år inte kan vara sant, är han den person hon bryr sig mest om i hela världen. Framförallt är han den enda i hela världen som verkligen bryr sig om henne. Samtidigt som hon inte vet om hon vill, kan och orkar vet hon att hon antagligen aldrig kan säga nej.

”När?” frågar hon, och gör sitt bästa för att låta lätt på rösten. Hon känner själv att hon misslyckas. De kommer fram till att de ska ses en stund senare nära Mikael. Hon lägger på, och känner paniken resa sig i bröstet. Men det tar inte lång tid innan hon inser vad hon måste göra.

En flicka med ett ansikte präglad av år av ensamhet iakttar sin spegelbild. Kanske är det sista gången hon ser på sig själv, det är inte möjligt att avgöra. Den som vet kan se de djupa ärren som hon alltid bär med sig. Ärren som nästan ingen kan se. Ärr av sår som inte syns på utsidan, utan ärr som människor i årtal har slipat inifrån. En sista gång ser hon sig om i lägenheten. De stora tomma ytorna lyser mot henne, och redan nu vet hon att hon aldrig kommer att komma tillbaka hit. Med snabba, smidiga fingrar tar hon ner håret ur den prydliga uppsättningen, och låter lockarna falla över ryggen. Hennes händer darrar lätt när hon sveper den tunna sjalen om sina armar. Försiktigt sänker hon ner sina fötter i ett par prydliga sandaletter, och

öppnar dörren från lägenheten. En sista gång låter hon blicken svepa över rummen, över de stora, mjuka sofforna, över den stora spegeln i hallen som hon så ofta stått framför, och pallen bredvid spegeln där hon satt sig ner när benen inte längre vill bära henne. Nästan allt som någonsin betytt någonting för henne finns i den här lilla lägenheten. Här inne finns alla minnen från ett liv hon hatar. Med beslutsamma steg lämnar hon lägenheten.

Men Mikael då? Han kommer att få vänta förgäves.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren @->--- med Poeter.se id #19977 innehar upphovsrätten